

IV

Цѣла година Янко работи въ Новоградъ съ пѣсни и радость и все повече успѣваше. Поржчки при него валѣха всѣки день. Дюкянътъ му бѣше винаги пѣленъ съ хора. Богати селяни отъ околнитѣ села идваха на пазаръ, хвърляха царвулитѣ и старитѣ обуща и поржчваха при него нови за цѣлото си домочадие. Често пжти поржчваха по десетина чифта обуща наведнажъ.

Янко едва успѣваше да изработи всичко. Разшири дюкяна, като нае още единъ до него, повика още калфи, чираци и день изъ день забогатѣ... Не влизаше въ кафене, за да не губи време, не скиташе по кръчмитѣ... Той не пиеше ни вино, ни ракия.

Завистъта между обуцаритѣ се събуди. Стреснаха се тѣ... Ако така върви, единъ день тѣ ще осъмнатъ безъ работа... Янко ще вземе всичко въ своитѣ ржце. И изведнажъ се сдушиха всички противъ него. Зашушукаха тайно, замислиха какво да правятъ противъ тоя неканенъ „чужденецъ“.

— Я да видимъ, има ли той майсторско свидетелство, — решиха тѣ единъ день. И нѣколцина отъ тѣхъ отидоха, да му искатъ такова свидетелство.

Янко се усмихна и имъ показа свидетелството си. Тѣ излѣзоха посрамени отъ дюкяна, но се зарадваха. Узнаха родното му мѣсто.

— Ако е цвѣте за мирисане, — думаха майсторитѣ обуцари, — той нѣмаше да напусне родния си градъ и да се домъкне презъ гори и планини тукъ, за да ни трови живота!..

На другия день още тѣ събраха помежду си пари за пжтъ и изпратиха двама чакъ въ Янковия роденъ градъ.

Стигнаха тѣ тамъ. Разпитаха за Янко и узнаха за голѣма своя радость неговитѣ нещастия. Зарадваха се тѣ